

Arrest

nr. 87 627 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 februari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 januari 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 24 augustus 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 december 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 71 755, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 19 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 31 januari 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

1.3 Op 14 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 /artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

(...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en een manifeste beoordelingsfout aan.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"De toelichting van de verzoekende partij bij een enig middel bestaat in de kritiek dat de verwerende partij nog geen beslissing had genomen aangaande de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, alvorens de bestreden beslissing van 14 februari 2012 te nemen.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op 31 januari 2012 ongegrond heeft verklaard.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissingen in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissingen werden formeel gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM in het hoofd van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt.

Tot slot wordt erop gewezen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan en niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 juni 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 11 juni 2012 opgenomen grond, volhardt zij.

Met betrekking tot het in het verzoekschrift ontwikkelde enig middel, waarin de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 augustus 2012 volhardt, wijst de Raad op het volgende.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"De verwerende partij handelt "kennelijk onredelijk" wanneer het een uitwijzingsbevel afgeeft aan een vreemdeling met een lopende regularisatieaanvraag zonder eerst een beslissing te nemen over die aanvraag.

Doordat de bestreden beslissing niets motiveert over de medische problemen van verzoeker en toch een bevel heeft:

Terwijl het kennelijk onredelijk is om een verwijderingsmaatregel te nemen alvorens uitspraak te doen over een aanvraag voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Geen uitwijzingsbevel tijdens hangende regularisatie-aanvraag

Volgens Franstalige rechtspraak van de Raad van State mag de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitwijzingsbevel (BGV) afleveren aan een vreemdeling met een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf, zolang DVZ niet eerst een beslissing neemt over de aanvraag (voor een machtiging tot verblijf). De Nederlandstalige rechtspraak laat dat soms wel toe. In de praktijk komt deze situatie het meest voor bij afwijzing van een asielaanvraag terwijl er ook een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis, 9ter of het oude 9 lid 3 van de Verblijfswet ingediend is. De DVZ maakt in de praktijk het volgende onderscheid:

- . 9ter (of het oude 9 lid 3 om medische redenen): DVZ geeft sinds kort geen BGV (bijlage 13quinquies) meer voor DVZ beslist over de 9ter aanvraag.*
- . 9bis (of het oude 9 lid 3 om humanitaire redenen): DVZ geeft geen BGV (bijlage 13quinquies) als de 9bis aanvraag lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie van 19/7/2009, of als een repatriëring een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 of 8 EVRM.*

De oude, gecasseerde RvV (Fr) rechtspraak:

In de twee Franstalige arresten casseert de Raad van State principearresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 juli 2008, die we eerder in nieuwsbrief 2008/12 bespraken. Volgens die oude arresten RvV 31/07/08, nrs. 14.727 en 14.731, sluit een hangende aanvraag artikel 9, derde lid van de Verblijfswet de afgifte van een BGV in principe niet uit, tenzij de vreemdeling elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht blijkt met directe werking in België. Alleen wanneer de aangehaalde schending van fundamentele rechten op precieze en gemotiveerde wijze zijn uiteengezet, is de overheid volgens de RvV verplicht deze eerst te beoordelen vooraleer de aanvrager uit te wijzen.

De nieuwe RvS (Fr) arresten:

Volgens de Franstalige kamers van de Raad van State (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507) is die rechtspraak van de RvV te restrictief. Elke afgifte van een BGV aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag houdt een schending in van de formele motiveringsplicht (los van de vraag of er een fundamenteel recht met directe werking aangehaald werd). Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur moet de overheid een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier. Hiermee herbevestigen de Franstalige kamers van de Raad van State hun oude, vaststaande rechtspraak.

Zodat de motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

- RvS 22/2/2000, nr. 85524, gepubliceerd in *Tijdschrift Vreemdelingenrecht*, jaargang 2000, nr 2, p 154
- RvS 17/5/1995, nr 53317, gepubliceerd in *Tijdschrift Vreemdelingenrecht*, jaargang 1995, nr 2, p 158
- RvS 10/6/1995, nr 47841, gepubliceerd in *Tijdschrift Vreemdelingenrecht*, jaargang 1995, nr 1, p 56
- Zie ondermeer: T. Vreemd. 1995, 158; RvS 13 december 1995, nr. 56.991; RvS 1 februari 1996, nr. 57.976; RvS 1 februari 1996, nr. 57.977, T. Vreemd. 1996, 67; RvS 5 maart 1996, nr. 58.454; RvS 26 april 1996, nr. 59.276; RvS 5 juni 1996, nr. 59.881; RvS 2 oktober 1997, nr. 68.617; RvS 9 januari 1998, nr. 70.586; RvS 24 november 1998, nr. 77.150; RvS 22 februari 2000, nr. 85.524, T. Vreemd. 2000, 154 RvV 31 juli 2008, nr. 14.727, met noot van L. DENYS in T.Vreemd. 2008, 276. RvV, 28 november 2008. nr. 19.745

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 9ter van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De motivering van de beslissing dd. 14.02.2012 waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

- RvS 22/2/2000, nr. 85524, gepubliceerd in *Tijdschrift Vreemdelingenrecht*, jaargang 2000, nr 2, p 154
 - RvS 17/5/1995, nr 53317, gepubliceerd in *Tijdschrift Vreemdelingenrecht*, jaargang 1995, nr 2, p 158
 - RvS 10/6/1995, nr 47841, gepubliceerd in *Tijdschrift Vreemdelingenrecht*, jaargang 1995, nr 1, p 56
- Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf”.*

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij deze schending slechts aanhaalt in de hoofding van haar enig middel, maar in de uiteenzetting van dit enig middel op generlei wijze uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Het louter verwijzen naar deze internationaalrechtelijke bepaling en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, maakt geen ontvankelijk middel uit (cf. RvS 3 november 1997, nr. 69 341).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat deze op administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan en niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen

neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de Raad op 12 december 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing geenszins betwist en dat zij op geen enkele manier uiteenzet waarom de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum niet zou volstaan.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert, met verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak, dat de bestreden beslissing niets motiveert over de medische problemen van de verzoekende partij en toch een bevel geeft en dat het kennelijk onredelijk is om een verwijderingsmaatregel te nemen alvorens uitspraak te doen over een aanvraag voor een verblijfsrecht, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing dateert van 14 februari 2012, terwijl op 31 januari 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De verzoekende partij kan zich derhalve niet beroepen op een nog hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij in haar enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde

van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een manifeste beoordelingsfout worden niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het bovenstaande wordt ook een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsverplichting niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN